

HISTORIA

Dr Hermann Brandt, założyciel Tchoukballa był wybitnym szwajcarskim biologiem. Jego praca i praktyczne zastosowanie naukowej wiedzy w sferze aktywności fizycznej stanowią podwaliny gry. Analiza sportowych galezi uswiadomila mu narastająca liczba kontuzji powstałych w przebiegu czynności ruchowych (w grach sportowych), przejawów agresji i gry nie fair. Zauwazyl, ze agresja jest niebezpieczna dla właściwego rozumienia gier zespołowych i zareagował na nią wymysleniem oryginalnej gry charakteryzującej się rzucaniem piłki, gra bezkontaktowa pomiędzy grającymi, złagodzeniem agresji i pogłębieniem współpracy.

Konstrukcja gry odrzuca różne formy faulów, konsekwencją tego jest ich ograniczenie i całkowite zlikwidowanie. Dzięki temu jest ona lepsza niż poprzednie gry z piłką i dlatego doczekała się ciepłego przyjęcia przez pedagogów i elity sportowe.

Nazwa gry wywodzi się od dźwięku, jaki wydaje szybko rzucona piłka po odbiciu od napiętej siatki. Dr Brandt sadził, że będzie powszechnie akceptowana.

Zmarł w listopadzie 1972 roku, ale wcześniej jego praca doczekała się uznania ze strony Międzynarodowej Federacji Wychowania Fizycznego (FIEP) w 1970 roku. Założenie Międzynarodowej Federacji Tchoukballa (FITB) było logiczną konsekwencją międzynarodowego zainteresowania tym rodzajem aktywności. Zabrało czas i cierpliwość zanim większość gier zyskała uznanie jako narodowe czy międzynarodowe sporty, Tchoukball nie jest wyjątkiem. Nie było łatwo przekonać ludzi, że ta wyjątkowa gra jest naprawdę „sportem dla wszystkich”, ale teraz wszystkie znaki wskazują, że idea została przekazana. Ostatnie lata pokazały znaczny wzrost liczby członków a kolejne zapowiadają utrzymanie się tej tendencji.

Od początku gra apelowała do szerokiego spektrum ludzi, klubów, organizacji, służb publicznych i władz oświatowych. Zdawano sobie sprawę jak wielkie znaczenie ma pedagogika tego sportu dla wychowania pełnowartościowej ludzkiej społeczności. Na początku głównym założeniem była inicjacja gry w szkołach, był to pierwszy podstawowy krok. Z początku wierzono, że gra bez przerwy będzie akceptowana, lecz doświadczenie wkrótce uswiadomilo, że Tchoukball jest w zasadzie gra z dwoma przerwami.

Po wprowadzeniu przez Kolegia i Uniwersytety gry do programu nauczania stała się szerzej akceptowana i znana. Największy rozwój nastąpił, gdy młodzi ludzie, którzy nauczyli się gry na szkolnym poziomie założyli własne kluby.

Dzisiaj Tchoukball nie jest już tylko nową grą zespołową uznawaną bez wątpliwości i podejrzeń. Gra się w niego w wielu częściach świata z dużą energią, entuzjazmem, na różnym poziomie umiejętności, lecz przede wszystkim z dużą przyjemnością.

W Tchoukball gra się we Francji, Szwajcarii, Belgii, Niemczech, Czechach, Słowacji, Norwegii, Szwecji, Finlandii, Włoszech, Izraelu, Malcie, Arabii Saudyjskiej, Tajwanie, Korei, Hong Kongu, Japonii, Australii, Kanadzie, Stanach Zjednoczonych, Argentynie, Brazylii i Meksyku.

Mimo tego nawet teraz, pomimo uznania wśród młodzieży, nie można mówić o tej ruchowej grze będącej kombinacją koszykówki, siatkówki i piłki ręcznej jako rewolucyjnej w sportach grupowych.

Mozemy jednak mówić o ciekawym zjawisku o którym jak dotąd jest nasza młodzież zubożona.